

Ավետիք Իսահակյան

Լեռների լանջում, ծանրը հողի տակ

Լեռների լանջում, ծանրը հողի տակ
Ես թաղված էի՝ մեռա՛ծ, մոռացվա՛ծ.
Ու վաղո՛ւց, վաղո՛ւց անհա՛յտ, լո՛ւռ, մենա՛կ
Ես նընջում էի հոգուս մեջ սուզված:
Եվ հանկարծ մի օր լսեցի հեռվից
Մարտահրավերը վեհ ազատության,
Ըմբոստ ամբոխի ձայնը մրրկալից,
Երգե՛ր մարտական, շեփո՛ր ուզմական,
Վառ դրոշակի խրոխտ ծածանում,
Ջենքի շառաչո՛ւն, ձիերի դոփյուն,
Քայլե՛ր առնական
Հողիս մոտեցան,
Եվ դողաց ահա՛,
Եվ թեթևացավ
Հողը իմ վրա.
Եվ սիրըս լըցվեց այրվող արյունով,
Ուզեցի ելնել, նժույզն ամենի
Խրթանե՛լ, թրոնե՛լ, շառաչե՛լ գենքով,
Կրո՞վե՛լ ու մեռնե՛լ դաշտերում ուզմի ...

1906

Կարս